

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 27, 62 – 28, 15

Text: Mk 16, 1 – 8 *Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: "Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?" Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Rekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl." Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.*

Pro ateisty spadá Ježíšovo vzkříšení do kategorie typu: „Jedna paní povídala“. A když se takových žen sejde více, máme o legendy postaráno. Jenže evangelium o vzkříšení Ježíše Krista takovým způsobem právě že nevzniklo. Ženy, které jako první uviděly prázdný hrob, naopak nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Tato zmínka v nejstarším evangeliu zní vlastně velmi autenticky. Přijít od prázdného hrobu s tvrzením, že Ježíš byl vzkříšen, to si koledujete o to, aby vás umístili někde do léčebny pro psychicky choré. To si člověk dobře rozmyslí. Je nasnadě, že se ženy bály něco takového vypustit z úst. A tak nikomu nic neřekly.

Podobný ostych prožíváme i my. Přece jen se nevyhneme podezření, že přání je tu jaksi otcem myšlenky. Ovšem Markův popis události velikonočního rána nijak nenaznačuje, že by si ženy Ježíšovo vzkříšení takřikajíc vysnily a podle toho upravily svou interpretaci skutečnosti. Naopak, ženy s ničím takovým nepočítaly, neboť, jak čteme, nakoupily vonné masti, aby šly nabalzamovat mrtvolu. Zaplatily si za to, aby Ježíše definitivně pohřbily. Ve svém zármutku dokonce zapoměly na to, že budou ještě potřebovat někoho, kdo jim odvalí těžký hrobový kámen. Ježíšova smrt byla pro ně hotová věc, uzavřená záležitost. Zbývalo jen dokončit pohřební rituály. Ale k tomu potřebovaly znovu otevřít hrob.

Bratři a sestry, tady se setkáváme s něčím velmi důležitým i pro nás. Vyrovnat se s lidskou smrtelností, se smrtí našich bližních znamená jít do hloubky, projít si celým pohřebním rituálem a symbolicky pomazat mrtvé tělo, rozloučit se s milovaným člověkem. K tomu ale potřebujeme otevřít hrob a vstoupit až do něj. Vstoupit do hrobu, vytesaného ve skále, není právě povzbuzující představa. Podívat se smrti do tváře nebývá chápáno jako zdroj naděje. A přece bez pravdivého pohledu na tuto skutečnost nelze pochopit dobře ani vzkříšení, nelze žít z naděje, kterou vzkříšení v sobě nese. Trend dnešní doby eliminovat pohřební rituál na minimum má v důsledku negativní dopad na naši schopnost vyrovnat se se ztrátou blízkého člověka. A jakési „ořezané“ pohřební rozloučení, orientované svým pohledem jen do minulosti, neposkytuje celostný pohled na život ani na smrt. K pohřbu patří i ta symbolická a velmi výstižná otázka: Kdo nám odvalí kámen od hrobu? Ženy v Markově evangeliu cítí, že spěšný Ježíšův pohřeb je jaksi nedokončený, že to není všechno, protože nemohly plně prožít ono rozloučení a ony si tím potřebují projít. Ale nedělní ráno pro tyto ženy (a pro křesťany vlastně každé nedělní ráno) odkrývá novou skutečnost. Na konci jejich snahy vyrovnat se se smrtí není uzavřený hrob, nýbrž hrob otevřený. Cesta přes pohřební rituál vede k otevřenému hrobu. Smrt najednou nepředstavuje uzavřenou kapitolu života, ale je to příběh s otevřeným koncem.

Cesta k tomuto závěru ovšem není snadná. Ve vzkříšeného Krista neuvěříme tak, že nám ženy od hrobu prostě řeknou, že byl vzkříšen. Cesta k živému Kristu nevede ani

přes žádné důkazy vzkříšení. Vždyť prázdný hrob je právě místem, kde Ježíš není. Nehledejme živého mezi mrtvými. Nehledejme vzkříšeného v prázdném hrobě. Tam ženy pouze viděly jakéhosi mládence, který je ovšem nasměroval jinam: „Hledáte Ježíše. Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte.“ Tzn., jděte domů, vraťte se ke svému běžnému životu a tam hledejte živého Ježíše. Ve všední každodennosti.

To, proč jako křesťané věříme, že Ježíš byl vzkříšen, přece není v tom, že bychom také viděli prázdný hrob nebo že by nás o tom prostě někdo přesvědčil. Víra ve vzkříšení pramení ze zkušenosti, že ve svém běžném životě zakouším Ježíšovu přítomnost. Že se s ním v nejrůznější podobě setkávám. Že ovlivňuje můj život. Nejde o něco, k čemu bych se vypracoval zvláštním duchovním cvičením nebo dokonce nějakou autosugescí. Je to něco, co ke mně přichází z vnějšku. Víra je dar, který dává Bůh, ale který mohu přijmout i odmítnout. Je to tedy jakési rozhodnutí, že budu na svět nahlížet očima víry, lásky a naděje.

Bratři a sestry, z vlastní zkušenosti víte, že to jsou věci, o kterých se nám věřícím špatně hovoří. Bojíme se, jako ty ženy od hrobu, že zůstaneme nepochopení, že nikdo tomu neuvěří, a ještě budeme pokládáni za blázny. Naším úkolem ale není někoho přesvědčovat o pravdivosti své víry. Ženy měly vyřídít pouze: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Učedníci byli většinou rybáři z Galileje. A když se po Velikonocích vrátili ke své práci, skutečně prožili setkání s živým Kristem, když zakusili jeho pomoc v běžném životě. Podle Janova evangelia zažili při rybolovu zvláštní požehnání a rozpoznali, že to způsobil Pán. Prostě věděli, že to musí být on, i když se to báli vyslovit nahlas. Takové rozpoznání je záležitostí víry. Všechno zvláštní požehnání a ochranu v našem životě můžeme přičítat buď náhodě, vlastní šikovnosti anebo z pohledu víry Božím působení skrze živého Krista. A i věci negativní a z lidského pohledu těžké můžeme na základě víry přijímat s nadějí v Kristovo vítězství. Je to otázka pohledu, životního nasměrování, otázka prosté dětské důvěry, která je nesdělitelná a viděno z vnějšku možná i naivní. Ale přináší do života zvláštní radost, pokoj a vnitřní sílu. Pohled víry je rozhodnutí, které upřednostňuje život před smrtí, dobro před zlem, nadějí před rezignací. Proto víra interpretuje prázdný hrob jako vzkříšení, zatímco jiní budou tutéž skutečnost vnímat a rozhlašovat tak, že někdo ukradl a ukryl Ježíšovo mrtvé tělo. Záleží, zda budeme více těmi, kteří si jako ti najatí vojáci pečlivě střeží svůj život, protože se bojí, že by živý Ježíš mohl nekontrolovaně vstoupit do jejich světa. Nebo zda budeme věřit trochu tajemnému mládenci v bílém rouchu, který představuje jakéhosi posla či tlumočníka mezi naší strážlivou realitou a tím, co nás přesahuje.

V epištole Židům čteme: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.“ Spolehnout se na evangelium o Kristově vzkříšení znamená vsadit všechno na život navzdory smrti. Znamená to žít životem víry, lásky a naděje.

Modlitba: *Vzkříšený Ježíši, přiznej se k naší víře, která spoléhá na to, že jsi živý a působíš v našem životě nové věci. Děkujeme ti, že jsme to už mnohokrát mohli zakusit, i když jsme si to ne vždy uvědomili. Přijmi naše vyznání víry, která počítá se vzkříšením navzdory tomu, co vidíme kolem sebe. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Kriste Ježíši, prosíme tě za ty, pro které jsi už dávno mrtvý, a kteří tě dnes nepoznávají jako živého Pána. Otevři jim oči víry. Prosíme za ty, kteří si nevážejí života druhých ani svého. Dej, aby každý lidský život byl ve vážnosti, aby si jej lidé cenili jako hodnotu, kterou je třeba chránit. Prosíme tě za všechny, kteří jsou nemocní, zvláště pak za ty, kteří stojí blízko smrti, za ty, kteří nedoufají v uzdravení. I jim otevři výhled naděje a zjev jim moc vzkříšení. Dej, ať dáme na tvé vítězství více než na síly zmaru a nicoty. I' dáme více na tvou moc než na naši nemoc. Pane, osvobod' nás od každého zlého strachu. Dej, ať všechnu svou důvěru složíme v tebe. Amen.*